

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: prot. sąd. Katarzyna Szymanek

3przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Wilda w Poznaniu Marceliny Roszkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2021 r.

sprawy **A. R. (1)** oskarżonego z art. 190a § 1 kk i inne oraz **K. R. (1)** oskarżonego z art. 190a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej T. K. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto w Wilda w Poznaniu

z dnia 4 września 2020 r., sygn. akt VI K 929/18

Uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. w punkcie 1 co do A. R. (1) oskarżonego o przestępstwo z art. 190a § 1 kk i w punkcie 3 co do A. R. (1) oskarżonego o przestępstwo z art. 190 § 1 kk oraz w punkcie 4 co do K. R. (1) oskarżonego z art. 190a § 1 kk i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1060/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 4 września 2020 r., sygn. akt VI K 929/18

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p style="text-align: center;">STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Zarzut podniesiony przez prokuratora oraz pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej w zakresie dotyczącym pkt 1 i 4 zaskarżonego wyroku:</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia potwierdziła słusność wskazań apelujących. Sąd Rejonowy ocenił zgromadzony materiał dowodowy w sposób niezgodny z dyrektywami wymienionymi w art. 7 kpk, przez co ocena ta była błędna i nie zasługiwała na uwzględnienie przez Sąd odwoławczy. Jak trafnie dostrzegli skarżący, Sąd I instancji choć obdarzył zeznania pokrzywdzonych T. K. (1) oraz T. O. przymiotem wiarygodności, to nie tylko, że nie poczynił na ich podstawie ustaleń faktycznych, ale nawet stwierdził, że wskazania tych osób nie były spójne co do określenia dokładnych słów jakie oskarżeni mieli wypowiadać pod adresem pokrzywdzonych oraz wymienienia dokładnych dat w jakich miało dochodzić do inkryminowanych</p>		

zdarzeń. Takie stwierdzenia Sądu niższej instancji odnoszące się do jednych i tych samych, skądinąd istotnych dowodów w sprawie, należy ocenić jako wewnętrznie sprzeczne. Zastanawiające jest przy tym, że uznając zeznania tej dwójki pokrzywdzonych za wiarygodne, Sąd Rejonowy jednocześnie przypisał tożsamą cechę wyjaśnieniom oskarżonych, których treść stała w całkowitej opozycji do wskazań T. K. (1) oraz T. O.. Uznać zatem należało, że ocena dowodów w kształcie zaprezentowanym w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia jest dowolna. Słusznie także apelujący wskazywali, wbrew odmiennemu stanowisku Sądu I instancji, że T. K. (1) i T. O. składając zeznania opisywali przebieg szeregu konkretnych zdarzeń osadzając je w czasie (kilka razy łącznie z datą) i miejscu, w trakcie których oskarżeni A. R. (1) oraz K. R. (1) mieli wypowiadać wyzwiska i groźby pod adresem T. K. (1) oraz A. R. (1) jeden raz grozić miał T. O.. Pokrzywdzeni podawali także jakie to konkretnie słowa ze strony oskarżonych miały padać pod ich adresem. Takie konkretne sytuacje, przedstawił w porządku chronologicznym apelujący pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej i pokazują one rozmiar uchybienia ze strony Sądu Rejonowego. Odmiennie ale ogólnikowe i wybiórcze twierdzenia tegoż Sądu w odniesieniu do tych kwestii są więc chybione. Nie sposób było zatem zgodzić się z Sądem Rejonowym, że skoro T. K. i T. O. nie potrafili przytoczyć ze szczegółami wszystkich sytuacji jakie miały mieć miejsce z udziałem oskarżonych to pozbawiona wartości dowodowej jest całość ich wypowiedzi. Jeśli zważyć, że według oskarżycielki posiłkowej T. K. oskarżeni mieli wielokrotnie, na

przestrzeni kilku lat wyzywać pokrzywdzoną i wypowiadać groźby, trudno się dziwić, że składając zeznania co do zdarzeń oddalonych czasowo od zawiadomienia organów ścigania o podejrzeniu popełnienia przestępstwa nie umiała ściśle odtworzyć okoliczności każdej jednej sytuacji z udziałem oskarżonych. Sąd Rejonowy nie zwrócił zupełnie uwagi na fakt, że z zeznań świadków P. K., G. K. i M. S. jawiły się pewne sytuacje, w trakcie których kierowane miały być wyzwiska względem T. K. (1). Osoby te miały wiedzę o tych zdarzeniach albo z własnych obserwacji (G. K., M. S.) bądź też usłyszeli o tym od pokrzywdzonej na miejscu, zaraz po incydencie (dzielnicowy P. K.). W takim przypadku niedopuszczalne było stwierdzenie Sądu I instancji, iż z uwagi na brak wiedzy świadków w zakresie objętym zarzutami (nazwisko świadka K. zostało w uzasadnieniu błędnie podane jako (...)), dowody te były nieprzydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Jak bowiem podano wyżej, osoby te miały wiedzę o zdarzeniach objętych zarzutami postawionymi podsądnym i należało ocenić ich zeznania z odpowiednią dokładnością oraz wnikliwością, czego zabrakło ze strony Sądu niższej instancji. Zwrócić jeszcze trzeba uwagę, że na okoliczność zdarzenia z dnia 22 marca 2018 r., co do którego przeprowadzona została interwencja z udziałem funkcjonariuszy Policji z KP w S., dzielnicowy sporządził obszerną notatkę urzędową (k. 56). W związku z tym przesłuchując go w charakterze świadka Sąd I instancji powinien przedstawić mu jej treść, co być może byłoby pomocne w przypomnieniu dokładniej okoliczności tej sytuacji. Na pewno zaś osadziło by w czasie

to konkretne zdarzenie, pozwalając też na ustalenie zgłoszonych wyzwisk i gróźb kierowanych przez oskarżonego A. R. (1) pod adresem T. K. (1), które w tejże notatce zostały zacytowane. Czynności tych Sąd Rejonowy niezasadnie zaniechał.

Bezpodstawne było przy tym wnioskowanie Sądu niższej instancji, który nie decydując się na przyjęcie uznanych za wiarygodne zdarzeń przedstawionych przez pokrzywdzonych T. K. i T. O. z powodu braku innych dowodów potwierdzających ich wersję, jednocześnie zaakceptował wyjaśnienia kwestionujących sprawstwo oskarżonych, które to dowody nie znajdowały żadnego podparcia dowodowego, a jednocześnie były sprzeczne z zeznaniami T. K. (1) oraz T. O.. Warto w tym miejscu wskazać, że nie jest tak by dla poczynienia określonych ustaleń faktycznych, niezbędne było ich pochodzenie z co najmniej dwóch źródeł dowodowych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 października 2019 r., sygn. akt II AKa 323/18, Legalis nr 2271605). Jest zatem dopuszczalne procesowo wydanie wyroku skazującego w oparciu jedynie o zeznania pokrzywdzonych, jeżeli weryfikacja tych dowodów z uwzględnieniem wszystkich dyrektyw z art. 7 kpk pozwala na uznanie tych dowodów za wiarygodne. Oczywiście istniejący między oskarżonymi a T. K. (1) głęboki konflikt nie mógł ujść uwadze organu orzekającego, jednak winien skłonić Sąd do tym wnikliwszych badań prawdziwości zarzutów stawianych pod adresem braci R., a nie do zaniechań oceny tych dowodów. Poza tym, dodatkowo trzeba wskazać, że negatywny sposób odnoszenia się do

innych osób przez oskarżonego A. R. (1), zbieżny z tym co zgłaszała T. K. (1) wynikał z dowodów w postaci zeznań świadków T. K. (3), J. A. oraz A. i M. G., czego Sąd I instancji wcale nie dostrzegł, choć powinien. Ocena dowodowa przeprowadzona przez Sąd Rejonowy była też przez to niepełna.

Podsumowując, nie ulega żadnej wątpliwości, że wyrok w zaskarżonej części uniewinniającej nie został poprzedzony przez Sąd Rejonowy należyłą oceną dowodów, a przez występujące w tym zakresie uchybienia, które mogły rzutować na zasadność wydanego orzeczenia, nie mogło się ono ostać.

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Stwierdzone w toku kontroli odwoławczej uchybienia Sądu Rejonowego w tym procesie (przedstawione powyżej) wymuszały ingerencję instancyjną w zaskarżone orzeczenie. Wobec tego, że dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów była nieprawidłowa i niezgodna z dyrektywami z art. 7 kpk, co mogło mieć istotny wpływ na ustalenie stanu faktycznego w odniesieniu do zdarzeń, od których oskarżeni zostali uniewinnieni, konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości. Dlatego też Sąd Okręgowy

<p>uwzględnił wnioski apelujących i uchylił wyrok w zaskarżonej części, tj. w punkcie 1 co do A. R. (1) oskarżonego o przestępstwo z art. 190a § 1 kk i w punkcie 3 co do A. R. (1) oskarżonego o przestępstwo z art. 190 § 1 kk oraz w punkcie 4 co do K. R. (1) oskarżonego z art. 190a § 1 kk i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi Rejonowemu Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu do ponownego rozpoznania.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Zarzut podniesiony przez prokuratora oraz pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej w zakresie dotyczącym pkt 1 i 4 zaskarżonego wyroku:</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że A. R. (1) nie można przypisać sprawstwa w zakresie czynu z art. 190a § 1 kk na szkodę T. K. (1) oraz czynu z art. 190 § 1 kk na szkodę T. O. zaś K. R. (1) czynu z art. 190a § 1 kk na szkodę T. K. (1).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że o błędzie w ustaleniach faktycznych można mówić wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada zasadom logicznego rozumowania. Zarzut taki może być skuteczny w razie wykazania, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy, jak również doświadczenia życiowego i logiki dopuścił się sąd orzekający w</p>		

dokonanej przez siebie ocenie dowodów. Apelacja prokuratora Prokuratury Rejonowej P. w P. oraz apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej T. K. (1) spełniają te wymogi, a zawarta w nich argumentacja ukazuje nieprawidłowości we wnioskowaniu Sądu Rejonowego. Skarżący wykazali, że zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada zasadom logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego i wydany w oparciu o takie wartościowanie dowodów wyrok nie może funkcjonować w obrocie prawnym.

Sąd Okręgowy po analizie uzasadnienia wyroku Sądu niższej instancji doszedł wręcz do wniosku, że organ ten właściwie nie poczynił żadnych ustaleń faktycznych w odniesieniu do zdarzeń objętych aktem oskarżenia, zakwalifikowanych przez oskarżyciela publicznego jako wyczerpujących znamiona przestępstw z art. 190a § 1 kk oraz art. 190 § 1 kk. W części formularza uzasadnienia dotyczącej ustalenia faktów (pkt 1 formularza) próżno szukać jakichkolwiek stwierdzeń stanowiących takowe ustalenia faktyczne. Sąd I instancji ograniczył się do przytoczenia treści trzech zarzutów i stwierdzenia, że przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało aby oskarżeni A. R. (1) i K. R. (1) dopuścili się popełnienia zarzucanych im czynów, z czego należałoby wyprowadzić wniosek, że nie było żadnych inkryminowanych sytuacji. Takie uzasadnienie treści wydanego orzeczenia uniewinniającego, w realiach tej konkretnej sprawy i

materiałów dowodowych stanowi przeszkodę do poddania go należytej kontroli odwoławczej albowiem nie sposób prześledzić toku rozumowania Sądu I instancji i zweryfikować podstaw przyjęcia, że podsądni A. R. i K. R. nie popełnili żadnego z omawianych czynów. Sąd Rejonowy sporządził uzasadnienie nie dotrzymując wymogów, gdyż w części 1.1. i 1.2. formularza powinny zostać wymienione (osobno co do każdego z czynów i oskarżonych) fakty, które zostały uznane za udowodnione lub też nie. Przy czym każdy pojedynczy fakt powinien zostać powiązany wprost z dowodem, z którego ten fakt wynikał. Dopiero takie przedstawienie w uzasadnieniu przez Sąd meriti oceny dowodów oraz ustaleń faktycznych umożliwia prawidłową kontrolę instancyjną danego orzeczenia. Jaskrawym przykładem jest zdarzenie objęte zarzutem nr 3 aktu oskarżenia na szkodę T. O.. Jak wynika z pkt 3.5. uzasadnienia Sądu niższej instancji, organ orzekający ocenił zdarzenie z udziałem oskarżonego A. R. (1) oraz T. O. z dnia 8 marca 2018 r. pod kątem groźby karalnej, w tym wypowiedzi tegoż oskarżonego, przy braku wcześniejszych ustaleń faktycznych jak to zdarzenie przebiegało, w jakich okolicznościach zaistniało. Wywody Sądu Rejonowego w tym zakresie były zatem pozbawione łączności ze stanem faktycznym, którego uprzednio nie przedstawiono. Nie wiadomo zresztą na jakich dowodach w tym zakresie ten Sąd bazował skoro dostrzegł, że T. O. nie jest w tej sprawie osobą neutralną.

Stwierdzone w toku postępowania odwoławczego nieprawidłowości dyskredytujące ocenę dowodów

dokonaną przez Sąd Rejonowy uniemożliwiły dokonanie należytych ustaleń faktycznych co do przebiegu inkryminowanych zdarzeń. Konsekwencją było przyznanie racji apelującym, że stwierdzenie przez Sąd Rejonowy braku podstaw do przypisania odpowiedzialności karnej oskarżonym A. i K. R. (1) za przestępstwo z art. 190a § 1 kk, a oskarżonemu A. R. (1) jeszcze z art. 190 § 1 kk, było w tej sytuacji nie do zaakceptowania. Zachodzi zatem konieczność przeprowadzenia ponownie przewodu sądowego w zaskarżonym zakresie, a następnie oceny całego zgromadzonego materiału dowodowego i na tej podstawie poczynienie prawidłowych ustaleń faktycznych co do przestępstw zarzuconych oskarżonym. Zastrzec jednocześnie należy, że Sąd Okręgowy nie przesądza o sprawstwie i zawinieniu oskarżonych. Przedwczesnym w zaistniałej sytuacji byłoby określanie czy zgromadzony dotychczas materiał dowodowy jest wystarczający dla przypisania oskarżonym odpowiedzialności karnej, a jeśli tak za jakie przestępstwo.

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Sąd Okręgowy w pkt 3.2. zawarł kluczowe rozważania

co do słuszności wniosku końcowego apelacji prokuratora oraz pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej. Ś. z nimi powiązane były braki w ustaleniach faktycznych, które nie mogą być inaczej usunięte jak poprzez kasatoryjne orzeczenie Sądu odwoławczego wraz z następczym przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
---	--

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
<p>Kontrola odwoławcza wyroku Sądu I instancji dokonana z ograniczeniem do części zaskarżonej przez apelujących potwierdziła słuszność zarzutów apelacyjnych dotyczących dowolnej i sprzecznej z dyrektywami z art. 7 kpk oceny materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie, a także braku odpowiednich ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego dotyczących zdarzeń objętych zarzutami, od których oskarżeni zostali uniewinnieni. Wspomniane uchybienia nie mogły zostać konwalidowane w toku postępowania odwoławczego, ponieważ konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości, następnie dokonanie prawidłowej i uwzględniającej wszystkie dyrektywy oceny materiału dowodowego, który stanie się podstawą ustaleń faktycznych w tej sprawie. Dopiero po należyтым dokonaniu powyższych czynności możliwe będzie wydanie trafnego orzeczenia merytorycznego. Potwierdzone przed Sądem Okręgowym uchybienia skutkowały koniecznością uchylecia wyroku w</p>		

zaskarżonej części i przekazaniem sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu do ponownego rozpoznania.		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
<p>Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy powinien oprócz przesłuchania oskarżonych (jeśli skorzystają z prawa do składania wyjaśnień) ponownie bezpośrednio przesłuchanie pokrzywdzonych T. K. (1) oraz T. O. a także świadków P. K., G. K. i M. S. na okoliczności zachowań oskarżonych wobec T. K. (1), które świadkowie ci mieli możliwość zaobserwować. W odniesieniu do P. K. Sąd Rejonowy winien odczytać mu treść notatki urzędowej z dnia 22 marca 2018 r. jego autorstwa (k. 56) celem wzbogacenia okoliczności odnośnie zdarzenia, w związku z którym została wezwana na pomoc Policja. Po uzupełnieniu materiału dowodowego, Sąd Rejonowy będzie zobowiązany do jego ponownego oceny w całości, ze szczególnym uwzględnieniem</p>		

wszystkich dyrektyw z art. 7 kpk, bacząc przy tym by ocena dowodów nie była wewnętrznie sprzeczna. Następnie w oparciu o dowody, które zyskają przymiot wiarygodności zadaniem Sądu będzie ustalenie faktów czyli przebiegu zdarzeń objętych aktem oskarżenia w pkt 1 i 3 odnośnie oskarżonego A. R. (1) oraz w pkt 1 odnośnie oskarżonego K. R. (1) i ocena prawno-karna tych zachowań. Sąd Rejonowy będzie też czuwał nad rozgraniczeniem zachowań zarzucanych każdemu z oskarżonych, zwłaszcza że okres przestępstwa zarzucanego K. R. (1) kończy się na dniu 7 grudnia 2017 r., a w przypadku A. R. (1) oznaczono go do dnia 31 marca 2018 r. Dopiero po przeprowadzeniu wszystkich tych czynności możliwe będzie wydanie prawidłowego wyroku. Sąd Rejonowy nie może przy tym zapominać, że nie jest związany ani opisem czynów, ani ich kwalifikacją prawną przyjętą przez prokuratora, a podstawowym wyznacznikiem jest tu zdarzenie historyczne. Inne ograniczenie musiałoby wpływać na swobodę orzeczniczą sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 23.11.2005 r., IV KK 393/05, OSNwSK 2005, poz. 2163). Dlatego też w przypadku stwierdzenia, że wiarygodny materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie podsądnym odpowiedzialności karnej za czyn z art. 190a § 1 kk popełniony na szkodę T. K. (1), ale jeśli zostałyby ustalone jednostkowe ale konkretne zachowania A. R. (1), czy K. R. (1), Sąd Rejonowy powinien rozważyć, czy tego typu czyny wobec pokrzywdzonej w okresie objętym zarzutami nie wyczerpywały znamion innego typu przestępstwa (np. groźby karalnej lub zniewagi) i dostosować do nich

czynności procesowe (np. wniosek o ściganie).	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
7. PODPIS	
Hanna Bartkowiak	